

allerede havde 10 à 12 Aars Embedsførelse i forskellige Stillinger; men med 10 à 12 Aars Embedsførelse kommer han op til det 40de Aar, og vi ville ogsaa for Fremtiden see Mange blive Assessorer i Høiesteret med en Alder af 40 eller nogle og fyrgetyve Aar, og det give vi netop Anledning til ved den Naade, hvorpaa vi her stille Gagerne. Overhovedet kan jeg paa ingen Naade indrømme Rigtigheden af hele den Betragtning, at derved, at Ministeren svarer for Departementschefen, skulde han have en anden Stilling end en Høiesteretsassessor. Han har en meget mere ansvarsskuld Stilling; thi man kan see gennem Ministeren i det enkelte Fag til den enkelte Departementschef, men man kan ikke see gennem Høiesterets 9 Medlemmer til det enkelte Medlem, og man bør heller ikke kunne det. Hele Domstolen har i Fællesskab det samme Ansvar for den enkelte Assessor, som Ministeren har for sin Departementschef, og hele Domstolen kan, ved at votere forskelligt fra den enkelte Assessor, forhindre, at han kan gjøre noget væsentligt Dndt; Ministeren derimod, allermindst en ny Minister — og vi kunne ofte komme til at faae nye Ministre — kan næsten ikke gjøre Noget til Ginder for, at Departementschefen, naar han er en udygtig og upaalidelig Mand, kan gjøre overordentlig meget Dndt. Vi maae imidlertid arbejde hen til, at Statsmaskineriet, det egentlig styrende Statsmaskinerie, ikke det, der har med det politiske Liv at bestille, i en væsentlig Grad beskyres godt ved Hjælp af Departementschefer, saaledes at den ene Minister kan gaae bort, og den anden komme til, uden at føle sig opfordret eller berettiget til at sige: Nu maa det Hele staae stille i 2 à 3 Maaneder, for at jeg kan faae Tid til at overlægge.

Jeg er derfor overbevist om, at naar man noie overveier, hvad der bør kræves af en Departementschef, saavel med Hensyn til Redelighed og Retfærdighed, som med Hensyn til Dygtighed, Indsigt og Arbejdsudholdenhed, vil man finde, at det er fuldt saameget, som hvad der kræves af en Assessor i Høiesteret. Altsaa vil ogsaa i Gjennemsnit blive omtrent den samme, og jeg troer derfor heller ikke, at der

i den Henseende er den allermindste Grund til her at begynde med en høiere Gage. Den ærede Minister har fralagt sig, at der kunde være noget Tryk, det vil sige, han har til en vis Grad indrømmet, at Trykket var tilstede, men med Hensyn til Evnen til at modstaae det meente han, at Ministeriet ved de Befættelser, der nu have fundet Sted, havde vist, at det vidste at vælge det Rette, og at det ikke lod sig paavirke af noget saadant Tryk. Det skal jeg slet ikke sige Noget imod, jeg kommer slet ikke om de Ansættelser, der ere skete, jeg kender dem ikke engang tilstrækkeligt til at kunne dømme derom, men det gjør aldeles ikke Noget; har der ikke foreligget andre Grunde for dem, saa har der været de Grunde, at vi netop nu skulde til at forhandle om den foreliggende Lov, og at Høiesterets Stilling har været Gjenstand for en ganske eiendommelig Betragtning og for en Opmærksomhed fra Publicums Side, som ikke har været almindelig, og under Forhold af denne Natur handles der med en vis Bærsomhed, især med Hensyn til Ansættelser, men ogsaa med Hensyn til Affædigelser. Dette ligger i Sagens egen Natur, men, om det Samme vil blive Tilfældet, naar Paatrængenheden bliver større, naar det skarpe Udflugt, som Publicum nu har, bliver mindre, og ialtsald naar Godeloven ligger bagved, naar den er voteret, og ikke først skal voteres, er for mig aldeles tvivlsomt; og dersom det virkelig vedblev at være Tilfældet, saa vilde jeg sige, at det vilde være det eneste Exempel i den hele Verden. Jeg vil bede det ærede Ministerium og den ærede Minister om at gjennemlase de Correspondancer, som vi nu have fra de Lande, hvor der er virkelig Offentlighed, netop fra constitutionelle Stater, om de forskellige Ministres gjensidige Stilling til hverandre og om deres Forhold ligeoverfor Personer og personlig Indflydelse; saa vil det ærede Ministerium see, at man havde gjort de Mænd en overordentlig stor Tjeneste ved at frigjøre dem for at handle med Folk om den Bærs, Levebrød. Ministeriet er i den Henseende at betragte som en Kammer: det handler med Levebrød, det har mange Kunder, og det lægger paa og slaar af, som det bedst kan. Saaledes skulle vi Andre, der